

РЕШЕНИЕ

№ 681

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калинка Илиева

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Красимира Желева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11099** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е въз основа на касационна жалба, подадена от [фирма] срещу решение от 16.9.2020 г., постановено по НАХД 7056/2020 г. по описа на СРС, 129 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-966/2.12.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

Касаторът твърди, че решението е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано. Конкретни твърдения излага във връзка с това, че не са приети за основателни твърденията му, че е налице маловажен случай. Мотивите в този смисъл са неясни и противоречиви. Съдът неправилно е приел, че неизпълнението на задължението за превеждане на премията на застрахователя застрашава правата на застрахованото лице. Не са събирани доказателства относно твърдените от съда нарушения неуведомяване на застрахователя. Недопустимо е да се приема, че има нови нарушения. Ето защо се е стигнало до налагане на несправедливо наказание.

Ответникът Комисията за финансов надзор счита, че решението е правилно и законосъобразно. Налице е неизпълнение на задължението по чл. 337, ал. 2 КЗ.

Предвид това, че нарушението е формално, са неотнормими фактите, свързани с настъпилите вредни последици. Касае се за значими обществени отношения в сферата на застраховането и презастраховането. Липсата на уведомление може да доведе до прекратяване на застрахователната полица. Премиите са преведени след 20 дни, поради което не е налице маловажност.

Представителят на СГП моли да се потвърди решението на СРС.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС, при преценка на доказателствата по делото, е приел за установена следната фактическа обстановка: при извършване на проверка на касатора, служители на ответника са констатирани, че касаторът е сключил два застрахователни договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с уговорено съответно разсрочено и еднократно плащане на застрахователната премия. Премиите е прието за установено, че са платени, като са издадени две сметки – от 7.3.2019 г. и от 5.3.2019 г. Видно от представените отчети към застрахователите, по процесните застрахователни полици е наредено превеждане към застрахователя на 5.4.2019 г.

Касаторът не оспорва описаната фактическа обстановка, видно от изложеното в касационната жалба; не излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения.

При преценка спазване материално правните норми съдът споделя изводите на СРС, че с така установените факти е осъществен двукратно фактическият състав на чл. 337, ал. 2, пр. 2-ро КЗ, в какъвто смисъл СРС е изложил подробни мотиви, които настоящият състав изцяло споделя, поради което и препраща към тях.

По отношение на спора относно това дали е налице маловажност. Съгласно 93,т.9 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН, при преценка наличието на тези предпоставки следва да се извърши преценка на вредните последици или степента на обществена опасност на деянието. Доколкото процесното нарушение е формално, не може да се постави въпрос за преценка наличието на първата хипотеза – относно последиците от деянието. По отношение степента на неговата обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на наущения от същия вид, настоящият състав отново споделя изводите на СРС, че в случая не се установява липса или такава ниска степен на обществена опасност, че да обоснове извод за приложение на чл. 28 ЗАНН. Безспорно се установява извършване на две нарушения; безспорно е установено какъв е срокът на забавата и по двете. Предвиждането на административно-наказателна отговорност за случаи като процесния е предвидено с

цел гарантиране превеждането на вече платената премия в полза на застрахователя. Той носи риска от настъпване на застрахователното събитие, като и при настъпването му в негова тежест се пораждат редица задължения. Ето защо задължението за своевременното превеждане на застрахователната премия и свързаната с неточното му изпълнение отговорност би могло да доведе до поредица от неблагоприятни за застрахователя и застрахования последици. В случая с оглед последните обществени отношения забавата и по двата договора не може да се приеме, че е в такава степен незначителна, че да обоснове извод за маловажност.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.9.2020 г., постановено по НАХД 7056/2020 г. по описа на СРС, 129 с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор, сумата от 80 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.